

§ 8.

Farver, som indeholder Arsenforbindelser i saadanne Mængder, at 1 g tør Farve indeholder mere end 1 mg Arsen, maa ikke anvendes til Malerfarve eller til Fremstilling af færdig tilberedte Malerfarver. Ved Undeivogelse af Arsenindholdet skal anvendes en af Justitsministeren analytisk Metode.

§ 9.

Færdig tilberedte Farver til kunstnerisk Brug, færdig fremstillede Skibsbundfarver i lukkede Beholdere og færdig fremstillede Vædske til fotografisk Brug, der er forsynet med Angivelse af at skulle benyttes her-til, skal, naar de indeholder Gift, paa tydelig Maade mærkes med Fabrikantens eller, for indførte Vares Vedkommende, Importørens Firmanavn samt Ordet »Giftig« i hvide Bogstaver paa sort Grund. I øvrigt er de ikke undergivet denne Anordnings Regler.

§ 10.

Justitsministeren kan fastsætte Forsigtighedsregler, der kan iagttages ved Anvendelse af Cyanbrinte og Arsenforbindelser til Udryddelse af Insekter og andre skadelige Dyr i Boliger, Arbejdsrum, Væksthouse, Magasiner, Skibe o. lign., og kan ligeledes bestemme, hvem der skal være berettiget til at foretage saadan Udryddelse. Justitsministeren kan endvidere fastsætte saadanne Regler for Anvendelse af andre giftige eller farlige Stoffer til Udryddelse af Insekter og andre skadelige Dyr i de nævnte Rum.

§ 11.

Landbrugsministeren kan fastsætte Forsigtighedsregler, der skal iagttages ved Anvendelse af Arsenik til Kreaturvask.

II. Bestemmelser vedrørende andre for Sundheden farlige Stoffer.

§ 12.

Enhver, der sælger, og enhver Have- eller Landbrugsorganisation, der til sine Medlemmer udleverer:

Ammoniakvand (Salmiakspiritus).
Kalilud (Opløsning af Kaliumhydroksyd).
Methylalkohol.
Natriumlud (Opløsning af Natriumhydroksyd).
Flussyre.
Salpetersyre over 10 pCt. holdig.
Saltsyre over 10 pCt. holdig.
Svovlsyre over 10 pCt. holdig.
Klorzinkopløsninger.
Raa Karbolsyre.
Kresoler.
Sapokresoler, f. Eks. Lysol.
Kreolin.
Formaldehydopløsning over 10 pCt. holdig.
Nitrobenzol og
Eddikesyre over 25 pCt. holdig, skal iagttage, at de nævnte Vædske ikke sælges, udleveres eller forefindes paafyldt til Udlevering i Øl-, Mineralvands-, Mælke- eller Vinflasker (Champagne-Hellasker undtaget), i runde Medicinflasker af Rumfang 750 cm³ og derunder eller i det hele taget i saadanne Flasker og Beholdere (Kogekar, Krukker, Kopper, Drikkeglas eller lignende), der paa Grund af Form eller sædvanlig Anvendelse kan give Anledning til Fejltagelse.

I øvrigt fastsætter Justitsministeren nærmere Regler for Vædskenes Opbevaring og Emballagens Forsyning med særlig Etikette og Paaskrift, ligesom Justitsministeren efter Indstilling fra Sundhedsstyrelsen kan bestemme, at de i denne Paragraf

Allir Føroyingar

eiga at ferðast
og taka góðs við
„Tjaldrinum“
og
eykaskipinum

PF SKIPAFELAGIÐ FØROYAR

omhandlede Forsigtighedsregler ogsaa skal finde Anvendelse paa andre Vædske, der er i Besiddelse af lignende farlige Egenskaber som de i nærværende Paragraf nævnte Vædske.

Sundhedsstyrelsen kan fastsætte Forsigtighedsregler, som Apotekerne skal iagttage ved Opbevaring samt ved Udlevering til medicinsk Brug af de i denne Paragraf nævnte Vædske og andre Vædske, der kan fremkalde Etsninger.

§ 13.

Justitsministeren kan fastsætte nærmere Regler for Opbevaring, Behandling, Afvejning og Udlevering i Detailhandelen af Sæbillefros og Præparater deraf samt af nedennævnte farlige Stoffer i tør Tilstand:

Antimontriklorid (Antimorsmør).
Baryumkarbonat (Witherit).
Baryumklorid.
Blyacetat (Bly sukker).
Blyhydrid.
Blylute (Sølverglod).
Blyoverlute.
Monnie.
Hydroxylamin.
Kalium.
Kaliumklorat.
Kaliumhydroksyd (Etskali).
Kaliumbikromat, trekromsur Kali.
Kaliumskromat, kromsur Kali.
Natrium.
Natriumhydroksyd (Etsnatron).
Oksalsyre.
Syresalt.
Parafenylenlamin.
Solvnitrat (Helvedessten).
Uranforbindelser samt Kromfarver.

Justitsministeren kan efter Indstilling fra Sundhedsstyrelsen fastsætte saadanne Regler med Hensyn til andre Stoffer, der er i Besiddelse af lignende farlige Egenskaber som de i nærværende Paragraf nævnte Stoffer.

Sundhedsstyrelsen kan fastsætte Forsigtighedsregler, som Apotekerne skal iagttage ved Opbevaring samt ved Udlevering til medicinsk Brug af de i denne Paragraf nævnte Stoffer.

§ 14.

Regler om Anvendelse af sundhedsfarlige Farver, Klæbemidler eller Stoffer til henholdsvis teknisk Brug, Legetøj, Fyrverkeri, Skorensningsmidler, Vaskemidler samt kosmetiske Midler — herunder Afmagringsmidler — kan fastsættes af Justitsministeren efter Forhandling med de interesserede Erhvervsorganisationer.

III. Almindelige Bestemmelser.

§ 15.

Overtrædelse af denne Anordning eller af de i Medfør af denne udfærdigede Bestemmelser straffes med Bøde; under skærpende Omstændigheder og i Tilfælde af gentagen Overtrædelse kan Straffen stige til Hæfte eller til Fængsel i indtil 6 Maaned.

§ 16.

Denne Anordning træder i Kraft den 1. April 1934.

Hvorefter alle vedkommende sig have at rette.

Hvorfor gaa over Aaen efter Vand — hvorfor bruge udenlandske Søber, naar De kan faa færsk, som er bedre og billigere, fra Fabriken „OKKARA“

„KUNNLEIKI GEVUR MEGI“

Blodig Visdom.

At Harald Bergstedt.

Aldrig vil vi glemme Standrettens første Dødsdom i Wien Natten til Torsdag den 15. Februar, da de fyrstelige og »kristelige« Overklasser slæbte den døende Skomager Münchreiter paa Hospitalsbaaren til Skafottet for at hænge ham . . . saa rasende, saa de ikke kunde nøjes med at slaa den oprørske Menigmand ihjel den ene Gang.

All mens Wiener-Radioen hældte Valse og Sonater ud over Europa.

Der er blodig Visdom i dette Optrin. Fire Magter staar her overfor hinanden: Arbejderen, Godsejeren, Kirken og den uvidende sydeuropæiske Bonde-soldat.

Arbejderen, vækket af den moderne Oplysning, stolt af sit stærke solidariske Parti, der med første Klasses Oplysningsfolk i Spidsen har reformeret den gamle Keiser- og Valseby, løftet den mægtige Arbejderbefolkning fra ydmygt Trælensind til moderne Borgersind, nedrevet sjølle Proletarkvarterer og i deres Sted opført stolte moderne Arbejderkvarterer — givet en ny Ungdom Rejsning, Idealer, Oplysning, Idret, Livsglæde og Respekt for borgerlig Lov, Orden og menneskelige Rettigheder — indtil han endelig med Vaaben i Haand gik i Døden for at forsvare sine lovfæstede Rettigheder og nyskabte menneskelige Værdighed.

Overfor ham stod Starhemberg, den fyrstelige Godsejer og hele hans aristokratiske Overklasseverden af Godsejere og Bjergværksejere, af Levemænd og elegante Magthavere, Keiserhoffets gamle Galaverden af adelige Herrer og Damer, den gamle »Kultur-Verden«, der med stigende Raseri havde set Bjergmændenes og Arbejderskarenes Vækst i Oplysning og Myndighed og luret paa en Lejlighed til at knuse dem, slaa dem ned, Nordeuropas Parlamentarisme, Folkeoplysning og Folkestyre skulde ikke faa Lov at slaa Rod og blive stærk i Sydeuropas gamle Kulturverden med de straalende Overklasser og de bundløst uvidende Underklasser.

Og ved Siden af Fyrstepartiet staar den gamle Pavekirke med dens mægtige »Kirkefyrster« og »Prælater«.

I Tusende Aar — godt og vel — har de holdt Sydeuropas Folkemasser nede i Ydmyghed og lyk Overtro, paa Knæ foran Gadealtre, Helgenben, Vievædske og Røgelsekar, mens de

sugede uhyre Pengemasser ud af dem ved Valfarter, Afslæp-penge og Peterspenge — saa de selv kunde stoltse om i Magthaverglans og kostbare brogede Kirkekaaber som kærlige »Fædres« og Raadgivere og Beskyttere af deres fattige Sjæle-Børn, brænde og forbyde alle farlige Bøger og selv bestemme, hvad »Børnenes« maatte læse og tænke.

Et forfærdeligt Smask fik de for fire—fem Hundrede Aar siden, da Bogtrykkermaskinen affødte den første spirende Folkeoplysning i de nordlige Lande, indtil hele Nordeuropa for bestandig rev sig løs fra den gamle Kirkefordummelse. Umuligt at erobre Nordeuropa tilbage! — og nu begynde selve Sydeuropas Arbejdermasser — Romerkirkens trofaste gamle Børneskærer — at indføre den samme nordeuropæiske Folkeoplysning i selve Syd-Europas berømteste gamle Hof- og Kirke-Byer, saa Alverden allerede nu talte om »det røde Wien«.

Paven selv banlyste den nye Tid. Arbejderne strømmede uanfægtet til de »røde Faner«. Prælaterne lavede kristelig socialt Parti. Socialdemokratiet blev ved at vokse. Ikke en harmende rasende Socialisme med desperate Ord og Gerninger, men en roligt voksende Folke-Selvstændighed, Oplysning — Selvtænkning — som i Skandinavien!

Og da Slaget kom, da »det røde Wien« skulde knuses — da var der ingen harmhjertig Pavehaad, der rakte frem for at skærme de Fattige, for at standse de Mægtiges Kanoner eller Stændretten. Uden Protest saa den gamle Pavekirke til, at en doende Mand slæbtes til Galgen — en Skomager, der havde formastet sig til at værges sin Bet —

Dagspressens Fotografier ligger for os. Vi ser de overmodige Fyrster og den »kristelige« Dolfuss. Vi ser Vicekansleren selv staa — i Stormhat — og personlig plaffe Arbejderne ned, som en Søndagsjæger plaffer Kaniner.

Men mest fæster Øjet sig ved disse Soldater, Bødderne — Bondesønner ude fra det fromme Opland, hvor Bonden endnu standser sin Vogn paa Landevejen for at knæle ned for Kruccifiket. Og dette er vel næsten det interessanteste i det blodige Billede, Sydeuropas Bonder trukket i moderne Soldaterøj, men med Hovedet fuldt af Mideldalder, af Had mod disse »Rødes«, disse »Marxister«, som Præsten og Fyrsten hader saa bundløst, saa de slæber dem lige fra Hospitalet og Nonnerne ud og hænges.

Dum og uvidende staar den østrigske Bondesøn dér — kaldt ind fra sin Træplov og sit Kruccifiks og gør Bøddeljeneste for sine gamle Herskaber!

— — —
Kvald i Blod — det blev Skæbnen — i første Omgang for »det røde Wien«.

Hvad manglede der? Bondeoplysning!

I Danmark — frigjort fra Pavekirken — begyndte Bondevækkelsen allerede i 1848 med de første store Bondemøder paa Himmelbjerg. Og i Danmark var det frinsedte Præster som Grundtvig, Hostrup, Steen Steensen Blicher og mange flere, der gik i Spidsen for Bondevækkelse, Højskoler, Forsamlingshuse, Foredragsliv, Skole- og Biblioteksvesen — mens Sydeuropas pavelige Præsteskab af yderste Evner holdt al Tænkning, Læsning og Udvikling borte fra de fordummede, helgendyrkende Almuemasser.

Man kan ikke — kraftigt nok — gøre navnlig unge Arbejdere opmærksom paa, at her ligger den verdenshistoriske afgørende Forskel paa Sydeuropas og Nordeuropas Folkeudvikling.

Ogsaa dansk Præsteskab kan have mange Synder paa Samvittigheden og negter det heller ikke selv. Men Kirkegrænsen mellem Sydeuropa og Nordeuropa er i Dag den store dybe Grænse mellem Diktatur og Demokrati.

Thi i Skandinavien opstod en stor og voksende Bondekultur, der vel nok i Danmark naaede sin højeste Blomstring, og som befestede Folkestyre, Folketænkning og Parlamentarisme i disse Lande.

I 1901 var denne Bondekultur stærk nok til at slaa Bunden ud af det gamle Hof- og Herremandsvælde — i et intim Alliance med det opgørende moderne Socialdemokrati. Og trods at senere Rivaliseren mellem Bonde og Arbejder i Danmark har de aldrig været fjernere fra hinanden, end at største Parten af Danmark kendteste Arbejderforerere er begyndt som Hyrdedrenge og har faaet deres første Kultur og Skolefærdighed af danske Landhydegne . . . ligesom de første danske Bondeblade startedes af begejstrede Typografer.

»Det røde Wien« laa som en moderne Oase i et middelalderligt Helgen- og Kruccifiks-Land. Italiens Arbejderby ligesaa. Og hvilket aandeligt Ruskomusik Land, er ikke selve det tyske Rige? — Er det helt tilfældigt, at »Ensrættethed« er bleven det brændende Slagsord? Og er det ikke saadan, at Korporalstøkken og Krigsnederlagets Bitterhed er det eneste absolut fælles for alle »Germanerne«?

Derover staar Nordeuropa, Skandinavien med en virkelig fælles Folkekultur, Folketankgang, Folkeoplysning som et aandeligt Højland i Europa, det eneste Sted i Verden, hvor der er praktiseret et Tilbød til jævn Almenmenneskelighed, som forjætter om »Fremtidens Land«.

Hos os er »Socialisme« ikke marxistiske Dogmer . . . men jævn sund Menneskefornuft. Hos os kan hver jævn Vaskerkone regne ud, at offentlig Hospitalsvæsen, offentlig Skolevæsen, offentlige Vandværker, Postvæsen og Vejvæsen og Børnehjem og Alderdomshjem altsammen peger paa Vejen fremad: Mer og mer Samfundsordning, Samfunds kontrol, Samfundsplan- og Økonomi (Fortsættes paa 4. Side).